

EL TEMPS

Fidels al blau

El possible pacte entre el Partit Popular (PP) i Convergència i Unió (CiU) per la governabilitat de l'estat ha alterat, de manera inesperada, el panorama polític del País Valencià. Unió Valenciana (UV), que manté un pacte de govern amb el PP en la Generalitat valenciana des de les passades eleccions autonòmiques, s'ha vist sacsejada per les declaracions del seu antic president, Vicent González Lizondo, que ha instat els regionalistes a oposar-se a un acord estatal entre els de José María Aznar i els nacionalistes catalans. El motiu és el de sempre: els catalans imposaran el català als valencians. Els exabruptes de l'actual president de les Corts Valencianes no resulten nous i són ja previsibles, però han sobtat en aquesta ocasió perquè poc tenen a veure amb la imatge que el nou president d'UV, Héctor Villalba vol transmetre.

Des de la passada tardor, accedí a la direcció del partit, Villalba ha intentat reforçar un missatge nacionalista i ha evitat caure en l'enfrontament anticatalà que caracteritzava les actuacions de Lizondo. Fins i tot, ha reconegut amb total tranquil·litat que CiU és un model i que UV ha de convertir-se en una formació nacionalista de centre. Però les eleccions generals no han donat temps a la nova direcció a consolidar-se i, tot i que han aconseguit un diputat en la difícil i bipolaritzada conjuntura, l'ex-president no ha perdut l'ocasió de criticar amb duresa els tímids nous aires d'UV. Un resultat electoral amb majoria absoluta per al PP hauria estalviat als regionalistes molts maldecaps, però ara, tot i que no són decisius, hauran de prendre una posició. Si estan contra el pacte PP-CiU, la lògica els porta a trencar el pacte a València, si hi estan a favor hauran d'abandonar les seues tesis lingüístiques secessionistes.

La segona posició, la que realment convertiria UV en un "partit nacionalista de centre"

pareix inviable. Lizondo ja s'ha encarregat de crear un mal ambient, ràpidament atiat per *Las Provincias*, encara decisiva en el món d'UV. Però les declaracions de Villalba no són coherents amb la seua actuació. L'actual president ha llançat idees per a comarcalitzar el partit, i no es cansa de demanar el concert econòmic per al País Valencià, però de la llengua, no en parlen. Ell mateix va demanar amb força que es derogara l'ordre d'homologació dels títols universitaris de català i valencià.

El seu intent de fer "nacionalisme vertader" té, doncs, poca viabilitat des del moment que no s'enfronta al conflicte lingüístic valencià. Un conflicte que el seu partit va contribuir a crear, va engreixar i mantenir per tal d'assegu-

rar-se la supervivència política, i que ara s'ha convertit en la llosa que li impedeix "normalitzar-se". Lizondo, ben aponat en el càrrec de president de les Corts Valencianes, càrrec assegurat fins a la fi d'aquesta legislatura autonòmica que tot just porta vuit mesos de vida, pot guanyar així totes les batalles. Villalba l'ha "degradat" a militant de base, però no s'ha atrevit a expulsar-lo, tot i que el mateix Lizondo va ser molt més implacable en el seu moment amb els qui

s'atreviren a criticar-lo mínimament.

L'enfrontament entre els dos polítics, Lizondo i Villalba, doncs, no pareix anar més enllà d'una picabaralla interna per controlar el partit i, a més, els sous i els càrrecs que l'actual quota de poder d'UV, clarament a la baixa, pot proporcionar. No n'hi ha més. Models de partit, intencions normalitzadores, idees de nacionalisme seriós, no són més que part de la parafernàlia dialèctica que serveix d'excusa per a la discussió. Escarafalls de pirotècnia per amagar un tira i arronsa molt més mesquí.

"L'enfrontament entre Lizondo i Villalba no pareix anar més enllà d'una picabaralla interna per controlar el partit i, a més, els sous i els càrrecs que l'actual quota de poder d'UV, clarament a la baixa, pot proporcionar."